

חת"ת ליום שישי פרשת בלק (בחז"ל חקת-בלק) ערב שבת קודש י"א תמוז, ה'תש"פ

מעונינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חמש / שישי עם רש"י

בלעם מברך את בני ישראל בפעם השלישית

בפעם הקודמת שבלעם נסה לקלל את בני ישראל, זה לא הלך לו. לכן בלק העלה רעיון חדש. אולי אם ילכו למקום אחר הם יצליחו?

הם הלכו להר פעור. בלעם, ידע על פי הנבואה שמשוהו לא טוב הולך לקרות לבני ישראל. הוא חשב שאולי זה יתגשם בעקבות הקללות שלו. (באמת, בני ישראל נענשו שם על עבודה זרה).

גם בפעם הזו בלק בנה 7 מזבחות והקריב שור ואיל כקרבן על כל אחד מהם. בלעם ידע שה' רצה לתת לבני ישראל רק ברכות לכן הוא החליט שלא לשאול את ה' בפעם הזו ובמקום זה, לדבר על העברות שבני ישראל עשו כדי שה' יכעס עליהם. ויאפשר לו לקלל אותם.

בלעם הסתכל על המקום שבו בני ישראל חטאו בחטא העגל. התבונן במקום שבו חנו בני ישראל כדי שיוכל לקנא בעושרם. הוא רצה לתת בהם עין הרע אבל במקום זה, הוא מאד התרשם ממה שראה.

הוא ראה שהאהלים של בני ישראל פנו בלם לכוון אחד כדי שלא יוכלו להסתכל האחד בתוך האהל של השני. הוא ראה שבני ישראל חיים באופן מאד צנוע. בלעם החל שוב לדבר ואמר: "אני בלעם הנביא. ה' מדבר אלי רק בלילה, אבל עדין ביכלתי לראות מה הוא מוסר לי. רציתי לקלל את בני ישראל אבל אינני יכול!"

"מה טבו אהליך יעקב", האהלים של בני ישראל מאד טובים! הדרך שבה אתם חונים היא מאד צנועה וזו זכות גדולה עבורכם. ואם זו לא זכות מספיק גדולה, "משכנותיך ישראל" – אתם מקריבים קרבנות בבית המקדש, וזה גורם לה' לסלוח לעברות שעברתם. אני מברך אתכם שתחיו לנצח ותגדלו כגן ה', עם מלך יהודי שימלוך עליכם. ה' יעזר לכם להכנס לארץ ישראל שבה תחיו כמו אריות שאנשים מפחדים מהם אלו שמברכים אתכם יברכו, ואלו שמקללים אתכם יקוללו".

בלק מאד כעס: "אמרתי לך לבוא ולקלל את בני ישראל ובמקום זה אתה מברך אותם כבר שלוש

פְּעָמִים! כֶּעֶת, תִּסְתַּלַּק מִכָּאן, וְלֹא תִקְבַּל מִמְּנֵי שׁוֹם כְּבוֹד.
בְּלָעַם עֲנֵה לוֹ: "מַה בְּרִצּוֹנְךָ שְׁאַעֲשֶׂה? אֲמַרְתִּי לְךָ שְׁאוּכַל לֹמַר רַק מַה שֶּׁה' יֹשִׁים בְּפִי.

תְּהִלִּים / יוֹם י"א לַחֲדָשׁ פְּרָקִים ס' - ס"ה

בְּתִהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם, דָּוִד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר כִּי־צַד הַנְּשֻׁמָּה שְׁלוֹ רוֹצָה לְהִיּוֹת קְרוֹבָה לֵה'. הוּא מִמְשִׁיל זֹאת לְאָדָם שֶׁצִּמָּא לְמִים בְּמָקוֹם שֶׁבּוּ אֵין כָּלוּם: "צִמָּאָה לְךָ נִפְשִׁי"
הַרְבֵּי מִסְבִּיר שֶׁכִּשְׁאָדָם מֵאֵד צִמָּא וְאֵין לוֹ מִים, כִּשֶׁהוּא מִגִּיעַ לְבִסּוֹף לְמִקּוֹר מִים הַמִּים מְאֹד טְעִימִים לוֹ הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר כָּל מִים אַחֲרִים.
אוֹתוֹ דָּבַר גַּם עִם כִּשֶׁהַנְּשֻׁמָּה מִרְגִּישָׁה שֶׁהִיא לֹא קְרוֹבָה לֵה', וְהִיא בְּאֵמֶת "צִמָּאָה" לְהַרְגִּישׁ קְרוֹב לֵה', אֲזַ כִּשֶׁהִיא אֲכֹן לֹמַדֶּת תּוֹרָה וּמְקִימֶת מִצְוֹת וּמְרִישָׁה קְרִבָּה לֵה', הַנְּשֻׁמָּה מִרְגִּישָׁה אֲפֹלוּ יוֹתֵר טוֹב מֵאֲשֶׁר קוֹדֵם.
זוֹ הַסִּבָּה שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ אוֹמֵר בְּפִסּוֹק הַבָּא "כִּן בִּקְדָשׁ חֲזִיתִיךָ" הַלְוֹאִי וְהִיִּיתִי יָכוֹל לְרְאוֹתְךָ כִּךָ בִּקְדָשׁ, וְלֹא רַק כִּשְׁאֲנִי מִרְחַק מֵה'. כִּשְׁמִשִּׁיחַ יְבוּא, אֲנִי נוֹכַח לְרְאוֹת אֶת ה'. הַלְוֹאִי שֶׁנִּרְגִּישׁ אֶת תְּחוּשַׁת הַרְוּוּיָה שְׁאֲנַחֲנוּ מִרְגִּישִׁים עֲכָשׁוּ אַחֲרֵי תְחוּשַׁת הַצִּמָּא הַכְּבֵד בְּגִלוֹת.

תְּנִיָּא / אֲגֵרַת הַתְּשׁוּבָה פְּרָק ג' (י"א תְּמוּזָה שְׁנָה פְּשׁוּטָה)

לְמַדְנוּ כִּי־צַד אָדָם מְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת הַתְּשׁוּבָה. הוּא מְחַלֵּט הַחֲלָטָה לְקַיֵּם רַק אֶת מַה שֶּׁה' רוֹצָה וְלֹא לְעִבּוֹר עוֹד שׁוֹם עֲבָרָה. אִם הוּא עוֹשֶׂה זֹאת, הוּא לֹא יַעֲנֵשׁ חֵס וְשְׁלוֹם אֲבָל בְּכָל זֹאת לֹא יִהְיֶה לוֹ אֶת אוֹתוֹ קֶשֶׁר עִם ה' כְּמוֹ שֶׁהִיא לוֹ לְפָנֶי שֶׁעֲבַר עֲבָרָה.
כִּדִּי לְהִתְקַרֵּב לֵה' שׁוֹב הוּא צְרִיךְ לְתֵת לֵה' מִתְּנָה. בְּזִמְנֵן שֶׁבִּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קַיֵּם, הַמִּתְנָה הַזֶּה הִיְתָה קְרִבּוֹ. אַחֲרֵי הַחֲרָבָה הַמִּקְדָּשׁ נְחָרַב, הַמִּתְנָה הִיְתָה צוּם.
אֲבָל כֶּעֶת גַּם זֶה הַשְּׁתַּנָּה. בְּיָמֵינוּ, אֲנַחְנוּ לֹא יְכוּלִים לְצוּם כִּ"קְרִבּוֹן" כִּדִּי לְהִתְקַרֵּב לֵה'. הַגּוֹפִים שֶׁלָּנוּ אֵינָם חֲזָקִים עוֹד כְּפִי שֶׁהָיוּ בְּדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים וְלָכֵן הַצּוּמוֹת יִזְקִי לָנוּ.
הַגּוֹף שֶׁל הַיְהוּדִי לֹא שִׁיךְ לוֹ, הוּא שִׁיךְ לֵה'. ה' רַק מְרַשָּׁה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ וְעֲלִינוּ לְשִׁמּוֹר עָלָיו וְלִטְפֹּל בּוֹ. אִם צוּם מִזִּיק לָנוּ, סִימָן שֶׁזֶה לֹא הַדְרָךְ הַנְּכוֹנָה לְהִתְקַרֵּב לֵה'! חֵס וְשְׁלוֹם נִגִיעַ לְמִצַּב הַהַפּוּךְ.
אֲפֹלוּ בְּזִמְנֵן הַמְשַׁנָּה וְהַגְּמָרָא רַק לְאֲנָשִׁים בְּרִיאִים שֶׁיְכוּלוּ לְצוּם מִבְּלִי לְהִזִּיק לְעַצְמָם הִיא מִתֵּר לְצוּם. הֵם יְכוּלוּ לְהִתְפַּלֵּל וְלִקְיֵם מִצְוֹת לְמֵרוֹת שֶׁהָיוּ שְׂרוּיִים בְּצוּם.
אִם כֵּן, מַה בִּיכְלַתְנוּ לְעִשׂוֹת אִם אֵינָנו יְכוּלִים לְצוּם כָּל כִּךָ הַרְבֵּה?
אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְתֵת **צְדָקָה!** הִיּוֹת וְזוֹ עֲבוּדָה קִשָּׁה לְהַרְוִיחַ אֶת הַכֶּסֶף, הָרִי שְׁנֵתִינֵת הַצְּדָקָה הִיא כְּאֹלוּ אֲנִי נוֹתְנִים חֶלֶק מֵעַצְמָנוּ, בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁהַצּוּם נוֹתֵן חֶלֶק מֵעַצְמָנוּ לֵה'.
אֲפֹלוּ אִם לֹא עֲבַדְתֶּם קִשָּׁה בְּעִבּוֹר הַכֶּסֶף, לְמִשְׁלַל אִם קִבַּלְתֶּם אוֹתוֹ בְּמִתְנָה, הִיּוֹת וּיְכַלְתֶּם לְקִנּוֹת מִשֶּׁהוּ לְעַצְמְכֶם עִם הַכֶּסֶף הַזֶּה, וּבְמָקוֹם זֶה בְּחִרְתֶּם לְתֵת אוֹתוֹ לְצְדָקָה, זֶה כְּאֹלוּ שְׁנוֹתְנִים חֶלֶק מֵאֲתָנוּ לֵה'. זֶה כְּמוֹ לְצוּם - לְתֵת חֶלֶק מֵאֲתָנוּ לֵה'.
פְּעַם, הִגִיעַ חֲסִיד לְרַבִּי מֵהַר"שׁ וְסִפֵּר לוֹ שֶׁהוּא עֲבַר עֲבָרָה וּמִרְגִּישׁ מְאֹד רַע עִם זֶה. הוּא רָצָה שֶׁהַרְבֵּי יַעֲזֹר לוֹ שׁוֹב לְהִיּוֹת יְהוּדִי טוֹב. הַרְבֵּי הַמֵּהַר"שׁ הוֹרָה לוֹ לְצוּם כְּמָה מֵאוֹת פְּעָמִים. אֲבָל אֲזַ הוּא הִסְבִּיר: "הֵאֵם אֲתָה חוֹשֵׁב שֶׁצוּם הַכּוֹנֵה הִיא לֹא לְאֲכוֹל מִהַבְּקָר וְעַד הָעֶרֶב? זוֹ בְּעֵצָם דִּיאֲטָה. צוּם הַכּוֹנֵה לְעִשׂוֹת מִשֶּׁהוּ עֲבוּר ה' שֶׁהוּא קִשָּׁה לְךָ. כָּל פְּעַם שֶׁאֲתָה רוֹצָה לֹמַר מִשֶּׁהוּ שֶׁאֲתָה לֹא צְרִיךְ לֹמַר, אוֹ לְהִסְתַּכֵּל בְּמָקוֹם שֶׁאֲתָה לֹא צְרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל וְאֲתָה לֹא עוֹשֶׂה זֹאת, אֲתָה בְּעֵצָם מִתְקַרֵּב לֵה' - וְזֶה צוּם! הַתְּשׁוּבָה שֶׁלְךָ הִיא לְעִשׂוֹת זֹאת

היום יום / י"א תמוז

בשנה שבה הדפס היום יום" זו היתה שנה מעברת והיום שבו אחזו בתנאי היה בהתחלה של אגרת התשובה.

הרבי מספר בהיום יום קצת אודות אגרת התשובה וההדפסה הראשונה שלה. החלק הזה של התנאי הדפס בפעם הראשונה בעיר שנקראת זאלקעווי בשנת תקנ"ט. תקנ"ט בגימטריה = "מבשר טוב" (זו גם השנה שבה האדמו"ר הזקן יצא ממאסרו בי"ט בכסלו). בהיום יום של כ' בסלו כתוב שהתנאי הראשון הדפס בשנת תקנ"ז אבל אז הדפסו רק שני החלקים הראשונים. רק שנתים מאחר יותר בשנת תקנ"ט הדפס החלק השלישי- אגרת התשובה.

בפעם הראשונה שהדפיסו את אגרת התשובה זה היה קצת שונה. האגרת לא חולקה לפרקים והיו גם כמה הבדלים באופן שבו האדמו"ר הזקן כתב חלק מהדברים. אגרת התשובה שהודפסה בפעם הראשונה בפורמט המכר לנו, הודפסה רק שבע שנים מאחר יותר בתקס"ו בעיר שקלוב.

ספר המצוות / מצות לא תעשה קס"ז

המצוה היומית, **מצות לא תעשה קס"ז** היא שכהן גדול צריך להזהר שלא להזיז או לנגוע במשהו שהוא יכול לקבל ממנו טמאת מת (אמנם המצוה דומה למצוה אותה למדנו אתמול, אבל הרמב"ם מסביר שמדובר כאן בשתי מצוות שונות, לא להיות במקום שיכול לטמא אותו ולא לנגוע או להזיז משהו שיכול לטמא אותו)

רמב"ם / הלכות אבל פרקים ו', ז', ח'

הרמב"ם היום מלמד את ההלכות של אדם האבל אחר קרובו שנפטר. בקרוב ממש כאשר משיח יבוא, לא תהיה עוד סבה לה' לקחת נשמה מהגוף.

ובעצם, ה' יחזיר את כל הנשמות בגוף הראוי להן בתחית המתים

דרכי החסידות / התקשרות

פעם (בכסלו תרצ"ג) האדמו"ר הרי"צ ישב בחדרו בעינים עצומות וחלם חלום. אביו, הרבי הרש"ב, נגלה אליו ואמר "למה יש משהו שמפריע לך? הבית שלך מלא באור בלילה!"

הרי"צ פתח את עיניו וראה את הירח מאיר מבעד לחלון. אבל הוא ידע שלא לזאת התכוון אביו. הוא נעמד והתהלך סביב הבית. כשהסתכל לתוך חדר הספרים שלו, הוא ראה את הרבי יושב ולומד.

הרבי הרי"צ הבין, שלכך אביו התכוון, זה מה שמלא את הבית באור. הוא שמח מאוד ובאותו יום גלה לרבי כמה דברים מיחדים.